

Številka: Up-943/17-9

Datum: 11. 12. 2017

SKLEP

Senat Ustavnega sodišča je v postopku za preizkus ustavne pritožbe, ki jo je vložil Mikhail Maierov, Poljska, na seji 11. decembra 2017

sklenil:

Ustavna pritožba zoper sklep Okrožnega sodišča v Kopru št. Iks 33296/17 z dne 22. 9. 2017 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Kopru št. II Pom-i 33296/17, brez datuma, se zavrže.

OBRAZLOŽITEV

1. Regionalno sodišče v Saratovu, Ruska federacija, je zoper pritožnika razpisalo mednarodno tiralico. Pritožnik naj bi bil iskan zaradi sojenja za kazniva dejanja organiziranja stabilne organizirane oborožene skupine, ilegalne preprodaje orožja z organizirano skupino, rop z uporabo nasilja, poskusa umora, izsiljevanja, umora po naročilu in poskusa naklepnega poškodovanja tuje stvari. Preiskovalna sodnica Okrožnega sodišča v Kopru je 31. 7. 2017 zoper pritožnika na podlagi 16. člena Evropske konvencije o izročitvi (Uradni list RS, MP, št. 22/94, 9/07, 3/14 in 7/15 – v nadaljevanju EKI) odredila t. i. začasni ekstradicijski pripor. Po prejemu prošnje za izročitev je preiskovalna sodnica izdala izpodbijani sklep, s katerim je na podlagi 524. člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13 in 87/14 – v nadaljevanju ZKP) pripor zoper pritožnika podaljšala do odločitve o izročitvi oziroma do izročitve. Senat Okrožnega sodišča v Kopru je pritožbo zoper navedeni sklep zavrnil.

2. Pritožnik je zoper pravnomočni sklep o podaljšanju pripora vložil ustavno pritožbo, saj meni, da zoper tak sklep po četrtem odstavku 420. člena ZKP zahteva za varstvo zakonitosti ni dovoljena. V ustavni pritožbi zatrjuje kršitev 3. in 6. člena Konvencije o

varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – v nadaljevanju EKČP) ter kršitev 22. člena in 29. člena v zvezi s 47. členom Ustave.

3. Prvi odstavek 51. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) določa, da se ustavna pritožba lahko vloži šele, ko so izčrpana vsa pravna sredstva.

4. Sodišče je z izpodbijanim aktom prvič v postopku odločilo, da so podani pogoji za t. i. klasični ekstradicijski pripor po tretjem odstavku 524. člena ZKP. Ta odločitev ima naravo odreditve, in ne – kot je napačno navedlo sodišče prve stopnje – podaljšanja pripora. Navedeno velja ne glede na to, da je bil pred tem zoper pritožnika že odrejen začasni ekstradicijski pripor (525. člen ZKP in 16. člen EKI), saj se za klasični ekstradicijski pripor zahtevajo drugačni pogoji kot za začasni ekstradicijski pripor. Medtem ko se začasni ekstradicijski pripor (ki lahko v skladu s četrtem odstavkom 16. člena EKI traja največ 40 dni) ob izkazani begosumnosti odredi že na podlagi trditev države prosilke, da je posameznik izvršil določeno konkretno opredeljeno kaznivo dejanje, da je zoper njega odredila odvzem prostosti in da bo poslala prošnjo za izročitev, se sme klasični ekstradicijski pripor (ki lahko skladno s petim odstavkom 524. člena ZKP skupaj z začasnim priporom traja 30 mesecev) odrediti samo ob pogojih iz 201. člena ZKP in na podlagi popolne prošnje države prosilke, ki ji mora biti priložena obtožnica, sodba, odločba o priporu ali kak drug akt, ki je enak tej odločbi, v katerem morajo biti med drugim navedeni tudi dokazi za utemeljenost suma (3. točka tretjega odstavka 523. člena ZKP), poleg tega pa iz prošnje ne sme očitno izhajati, da izročitev ni dopustna. Da ima izpodbijani sklep naravo odreditve pripora, izhaja tudi iz četrtega odstavka 525. člena ZKP, ki določa, da če po odreditvi začasnega ekstradicijskega pripora država prosilka v roku poda predpisano prošnjo, preiskovalni sodnik ravna po tretjem in četrtem odstavku 524. člena ZKP, te določbe pa urejajo izdajo naloga za pripor oziroma odreditev pripora, ne pa podaljšanja pripora.

5. Zoper sklep o odreditvi pripora v ekstradicijskem postopku je na podlagi petega odstavka 524. člena v zvezi s četrtem odstavkom 420. člena ZKP dovoljeno vložiti zahtevo za varstvo zakonitosti. Ker v obravnavanem primeru pritožnik ni izkazal, da bi zoper izpodbijani sklep vložil to pravno sredstvo, ni izpolnjena procesna predpostavka za odločanje o ustavni pritožbi iz prvega odstavka 51. člena ZUstS. Glede na navedeno je Ustavno sodišče ustavno pritožbo zavrglo.

6. Če je pritožnik rok za vložitev zahteve za varstvo zakonitosti zamudil zaradi zavajajoče navedbe sodišča v izpodbijanem prvostopenjskem sklepu, da se pripor podaljša, namesto, da se odredi, pritožniku zaradi tega ne smejo nastati negativne pravne posledice.¹ To pomeni, da lahko pritožnik od seznanitve s temi razlogi

---

¹ Gre za primerljivo situacijo kot v primeru napačnega pravnega pouka, pri čemer je Ustavno sodišče že odločilo, da stranki, ki ravna v skladu z napačnim pravnim poukom, ne smejo nastati negativne pravne posledice (glej 21. točko obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča št.

Ustavnega sodišča vloži zahtevo za varstvo zakonitosti v zakonskem roku za njeno vložitev.

7. Senat je sprejel ta sklep na podlagi pete alineje prvega odstavka 55.b člena ZUstS ter prve alineje drugega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10 in 56/11) v sestavi: predsednik senata Marko Šorli ter člana DDr. Klemen Jaklič in dr. Rajko Knez. Sklep je sprejel soglasno.

Marko Šorli
Predsednik senata